

הזר חזון אחריו מתוך הרגל.
— „לא, לא!“ — שסעה הירמולקה את דבריו— „הי גרוש לטובת גנועני הרעש של „ברית-שלום“ כלומר של בני-דודנו...
ושכתה, כנראה, את קרן זו שממנה הקים לו שני בתים בארצנו ושכתה ביהוד חוד מאמר חז"ל: „בירא דשתית מיניה מיא...“

* * *

ואהיו של הדרשן השומה אינו שוטה כאותו היהודי בעל „האריקירי“ למשל, והא ראייה:
כספרים כי ביום שהוא, יום הרעש הגדול, רץ לכל בעלי-החובות שלו וגרש אותם מבתיהם שלא ישנו בתוכם בלילה, מחמת שיצא הרעש כי הגיע תלגרם לרעידה שנית בלילה, וחד שש מאד פן יפלו הבתים על בעלי-הבתים על בעלי-החובות שלו וחללו לא ישלכו לו את כספו...
* * *

וכפי שאחזה לי אני, הטיל הרעש זעזועים לא רק בבנינים ובחומות אלא וכיחוד גם במחות בני-אדם, ובזמן האחרון כתהלכים חצי-משוגעים בעיר רנו.

— ומה דעתך, ר' עזמות?—שאל ממני יהודי הגון ומיושב בדעתו — היהיה היום „דבר-טובה“? — ומדוע?—שאלתיני, — „מפני שהחום גדל היום מאד הבקר... ואומרים כי יש תלגרם... גמגם מתוך דאגה ופחד, ויהודי שני, סוחר ידוע, נשבע לי כי הרגיש רעידה בהצות או כהצות וגם בשעה חמש וחצי בדיוק בהשכמת הבקר, רעידה קלה „טריסל“ ובל...“

ולא עוד אלא שהחבריא הזו נכנסת בבתים כצפרדע אשר בכצריה, להכריח, ואפילו לתוך המכוניות. שמד ערנא מעשה נאה! ישבתי לי במכונית הצבורית העולה משער-יפו למחנה יהודה (אגב, את „הפה“ עובתי עוד אשתקד ויושב הנני ברחוב הנביאים!) והנח עלתה אחרי צעירה נאה—למה אכחך ובריאתי-בשר וישבה לסולי. עוד לא זה המכונית ושני מלאכי-הכלה קפצו עליה, כלומר על המכונית ממש כמלתי-הים „הבחריה“, לפנים באניות בחוף יפו וחיופה, וכבלי דבר דבר ובי לא הקדטות וברכת שלום שלח הבחור את ידו ישר אל הצעירה והתחיל עוסק בדש חולצתה... נתבחלה הבחורה כאד כבהלת בועו בשעתו והבינה את עצמה לצעק ולנוח בן „בלי ידים!“ ואולם מיד ראתה בידו הבחור הרענו את הפתקא הקדושה ואת תמונת מנהיגנו הגדול והבינה כי עוסק הנהו לשם שמים ולשם-מצוה ונתקררה דעתה...
* * *

הואיל ואנו מדברים בסוטים ובי קרדיקיות, נזכרתי גם בענין קה"י שהיה בשב"ק זו בבית הכרם, נמנו וגמרנו כל מתפללי השכונה הזו לברך ברכת הו ד א ה אחר הרעש בשבת זו ולנרוב איש איש תרוקמו לקרן הקימת לישראל. פלוני נרב ה"י גרוש ושכנו פעמים ה"י גרוש והגביר שבהם ה"י פעמים ה"י לטובת האוצר הלאומי שלנו.
כשעלה בעלי-הירמולקה לתורה עשה לו החזן „מיר-שכרד“ ואמר: „בעבור שנרד?" — — —
— ה"י גרוש!
— „ח"י גרוש? ק"ה א"ה א"ה!“

ומספרים כי גם האשה היחודיה שמתה מהרעש שבה לתחיה כרו לא לחכויב הלילה את דברי הנביא: ות' מחסה לעמו, שלא ניזוקה אפילו נפש אחת מישראל, והאשכנזים אומרים כי זו לא היתה כלל יהודיה אלא ספרדית...
* * *
ומרוב שיחיו וסיגיו על הרעש, שכחנו לגמרי את רעש הסרטים שהיה בעירנו בשבוע זה, ביום ג', סרט היעור ובוים ד' כ' המזו, הסרט של הרצל, והמעט לנו צרותינו בזמן האחרון, ויה נח שלח לנו הקב"ה צרה חדשה: „החבריא הלבנה“ שלנו, תלטידי בה"ס הקטנים והגדולים ולרבות התלמידות קבעו להם כנהג חדש ובוים הסרט הם קונים להם שביתה ברהובות עירנו ויושבים כנופיות כנופיות עם קופסור תיהם אל השלחנות על פרשת דרכים, אורכים לכל עוברי דרך לצוד ציד, אין מינוס ואין כפלט מהם כמש כמו מרעידת האדמה, להכריח.
* * *

מה עשיתי? — בהשכמת הבקר קניתי לי פתקא אחת בתרי-זווי ותקעתי אותה לרש בגדי, כלומר חסמוקינג הלכן שלי, והרי זו קטילא חשובה וס' גולה בדוקה ומנוסה מפני כל המויקים והמויקות, הגדולים עם הקטנים, שנת' בוח לספר לכם ע"א היחודי המזרחי בעיר העתיקה, שנסה ביום ההמשוי העבר (יום מוכן לפורעניות!) לאבד את עצמו לדעת ע"י „האריקירי“, כיון שראה כי ארצנו דמתה לופן ברעידת האדמת בכל שני והמשי, עשה אף הוא מעשה-דיפנים ותקע סכין בכטנו עד שיצאו מעו ממש, אלא מפני שא"י ח"א ככ"ו רחוקה עדיון מופן בעניני הרעש, לא השלים את עבודתו ושב לתחיה.

קרא הרב בקול, ואימתמות נפלה על הקהל.
— „איוה נפטרי? איוה „פפטר“? — צעקה להם האשה—עיניכם תרואות כי בעלי ב"ה חי וקיים עד מאה ועשרים שנה!“
ואולם התחלה האמתית קמה בין בני-הלוייה כשהתחיל „נפטר“, שואל מאתם על סבת בקורתם זה וכל אחד מהם בקש להניד לו איוה שקר ולהמר ציא איוה תירוץ, וכמו להכעים לא מיצאו והקתילו כנגמטים בלשונם...
אבל אין רע בלי טיב והרעש הוא שהוציאם מטובותם. אחד מבני-הבחורה נפל על המצאה ואמר: — „ליסן, מיפטר...“ (! (טבע, אדוני...!) שטענו כי כבודו נפגע ע"י הרעש, וע"כ... החלטנו לבקר בבתי כל האמריקאים שנוקדי...
ובלם נעלמו איש איש לעברו בלי רעש...
* * *
וא"י שלנו תילכת י פ ת ה י ק ת, חולכת ו מ ת י פ נ ת בזמן האחרון, כסבורים אתם, רבותי, שאני מר' בר' אליכם לטיניתי? הלילה! כוונתי בוח לספר לכם ע"א היחודי המזרחי בעיר העתיקה, שנסה ביום ההמשוי העבר (יום מוכן לפורעניות!) לאבד את עצמו לדעת ע"י „האריקירי“, כיון שראה כי ארצנו דמתה לופן ברעידת האדמת בכל שני והמשי, עשה אף הוא מעשה-דיפנים ותקע סכין בכטנו עד שיצאו מעו ממש, אלא מפני שא"י ח"א ככ"ו רחוקה עדיון מופן בעניני הרעש, לא השלים את עבודתו ושב לתחיה.
— „לר' לר' למנוחתך, נפטר!“ —

ולא לחנם מתאבלים אנו על חר' הפקיד וברח לביתו לחציל את משפדתו. הוצאתי מטיכי את שעוני היפה וראיתי כי נשאר לי עוד עשרה ח' ר ג ע י מ לחיות עד שעה אחת, ויד מנתי את שתי רגלי לרוץ, ואולם נזכרתי בתלגרם של תילוואן ושל סטורם והלכתי לי לאטי חביתת, וכפי שאתם רואים, רבותי, נשאר הגל על מקומו בשלום, כנראה, כדי שלא לח' חוב ועשה, כדרכי, טיקטיקטיקטאטא! צעקה „גומאלד!“, התעלפה ונפלה אין אונים כרבע שעה מפחד, ומעשה ביהודי אהר, שעמד בר שעת התפלה בבית המדרש ונתעטשי לא על כס, עמישה גרולה ובקול רם, כאשר יקרה לפעמים ליהודי, ומיד נת' בחל הקהל ובלם ברחו בלא „ברכו...“
* * *
ומכיון, שאנו מדברים בזכרון-משח עלה בזכרוננו אני מעשה שהיה שט בשבוע העברי, כעשה בחלה אחר בלא רעש ובלא רעידה, ביום החמשי מעבר הוכרו פתי אום בשכונה כי היהודי האמריקאי מיפטר... נפטר וחלך לעולמו מיד נתעוררו כל יוצאי אמריקה ע"י שכונתנו, לבשו בגדי-אבל, עטפו שהו רים והלכו כלם בסך, והרב האמריקאי בראשם, להשתתף בלויית בוראצם ולי חלק למת שלהם את הכבוד האחרון, כשהגיעו היהודים לביתו של האמריקאי ראו דרך החלון וחנה שות ממש ונפצע בשתי ידיו ובפניו... ולא לחנם הביא אז תימני פקח אחד את דברי הפסוק: „מקום המשפט שמה ח' ר ש ע"י, אלא שטפני רעידת-האד' דמה נתחלפו האותיות ונחפשו ל"רעש..."

ועוד טרם כלך את דבריו נעלם הפקיד וברח לביתו לחציל את משפדתו. הוצאתי מטיכי את שעוני היפה וראיתי כי נשאר לי עוד עשרה ח' ר ג ע י מ לחיות עד שעה אחת, ויד מנתי את שתי רגלי לרוץ, ואולם נזכרתי בתלגרם של תילוואן ושל סטורם והלכתי לי לאטי חביתת, וכפי שאתם רואים, רבותי, נשאר הגל על מקומו בשלום, כנראה, כדי שלא לח' חוב ועשה, כדרכי, טיקטיקטיקטאטא! צעקה „גומאלד!“, התעלפה ונפלה אין אונים כרבע שעה מפחד, ומעשה ביהודי אהר, שעמד בר שעת התפלה בבית המדרש ונתעטשי לא על כס, עמישה גרולה ובקול רם, כאשר יקרה לפעמים ליהודי, ומיד נת' בחל הקהל ובלם ברחו בלא „ברכו...“
* * *
ומכיון, שאנו מדברים בזכרון-משח עלה בזכרוננו אני מעשה שהיה שט בשבוע העברי, כעשה בחלה אחר בלא רעש ובלא רעידה, ביום החמשי מעבר הוכרו פתי אום בשכונה כי היהודי האמריקאי מיפטר... נפטר וחלך לעולמו מיד נתעוררו כל יוצאי אמריקה ע"י שכונתנו, לבשו בגדי-אבל, עטפו שהו רים והלכו כלם בסך, והרב האמריקאי בראשם, להשתתף בלויית בוראצם ולי חלק למת שלהם את הכבוד האחרון, כשהגיעו היהודים לביתו של האמריקאי ראו דרך החלון וחנה שות ממש ונפצע בשתי ידיו ובפניו... ולא לחנם הביא אז תימני פקח אחד את דברי הפסוק: „מקום המשפט שמה ח' ר ש ע"י, אלא שטפני רעידת-האד' דמה נתחלפו האותיות ונחפשו ל"רעש..."

בן, רק ביטולי— „מינשאן כאטרי...“ — קדי ש"ש"ג גם אני „כזית“ טעם זה. ואולם את השאר אני מוחל לו ומאמין לככיכול על דברתו, לא מחמת שאני פוחד חלילה מן המות אלא פשוט בש' בילכם ולטובתכם אתם, תלמידי הח' ביבים, חוששני, שאם יבוא עוד רעש הגון גם בשבוע הבא לא יהיה חלילה מי שיספר לכת בעש"ק הבא וגם מי שישמע את לעווי א...
וע"כ אספר לכם מעשים שהיו אחרי הרעש, מסביב לרעש וגם מתוך הרעש—ואתם, קינדים, שבו לכם פה בלי רעש ותשמעו הפעם את ח' ד הרעש.
ובכן, ושריית שווא:
ביום הששי העבר עברתי במגרש הרוסי לפני בית המשפט וראיתי פתי אום לנגד עיני מחנה שלמה של פקידו הערכאות מבני-דודנו ומאחז"י רצים אצים, בחולים ורחופים, פניהם מכסוי פין כפני המת, בורחים איש איש לע' ברו וסביבם נשערה מאד, סבור חייתי מתחילת כי קרה משה בבית-הסתר והאסירים יצאו לחפשי ולקהו לעצמם „ואקי-שו“ (חופשה) בימות החמה, ואולם מיד רמזתי בידו לאחד הפקידים מתלמידי דחתם לנשת אלי והוא אמר לי בפחד ורתת:
— „כא תלגרם!...“
ממי ולמי בא התלגרם—לא נפקא מיניה, העקר, שבתלגרם זה נאמר בפרוש—כך הוא מספר בלא נשימת— כי הממשלה פקדה על תושבי שכמ ויריחו לעזוב תוכ"י את בתיהם.
— וכ' כך למה?—שאלתי.
— כפני כי בשעה אחת כ' ר י ו ק והויה רעידה שניה!...

מבעד למסוה (שקורים בזהכחות)

הן זוכרים אתם בודאי את המעשה באורו מלמד, שהיה קובץ ע"ד ומאסף פרוטה לפרור ט' כדי לקנות לו עו. כשחיה חיריד בעירורו לא רצה לסמך על אשתו והלך בעצמו ובלא ידיעתה לקנות את חזו וטובן ביאליו, שהכנס לו—תיש. סילא, ניש יהיה תיש והחזיק אותו עד שיוזיה יריד שני ויחליפהו בעו. בינתים פרצה מגפה בעיר ורח על חצוים ונפלו כזובכים טמש. נחנה כאר חמד לטר, שנפל בגורלו תיש ולא עו, אלא שנהיטכ בעל הזקן והקרנים, בדעתו —והלך גם הוא לעולמו. חספיד אוחו המלמד ואמר:
— „הוי, תיש תיש! לחליכה חיות תיש ולפגירה (פיתח)—עו!“
והוא הדין רבותי, גם בא"י ער לנג, להחליכה הריהו בטחילת „תיש“ עם מושבד ומחוסרי-עבודה ומחוסרי פרנסה וחולכי והרבש שבחומש זכו טמנז מכבר, ואולם לגבי הרעש, חריחי „עו“ והיא רועשת ומקפצת נמדינה חגונה וכיסן ממש!...
* * *
וינה חכ"ה לזכות את ר' עזמות בתומי ודיש ומרי לעש"ק זו מה עשה? ולך והביא לעולמנו גם בשבוע זה רעידה שניה ושלישית וי"א — גם חמישית ועשיצית, רעידות סלות, כמוי

וגם עכשו—הוסיף בדברו עמו ופ' גיו קבצו פארוו—אני מרגיש רעידה תחת רגלי...

ומספרים אפילו כי אשה אחת הפילה בבית החולים בשעת הרעש ומ' תוך הרעידה יצאו במקום תלומים—שלושה ולדות. ומעשה במילדת אחת, שהלכה לבקר את היולדת שלה בנייחה למחרת הלילה. ולא מצאה לא את האם ולא את הילד, כי ברחו מפני פחד המפלת והרעש...

והרעש הטיל ועזועים, כנראה גם במחנה האנוריסטים ונעשה סדר ק גדול בבתי מחסה עד שאי אפשר ל"גור" בתוכם. אעפ"י שברגע האחרון—כך אומרים—נתפיים הרבי. מגור עם ר' חיים וזה האחרון לזה אותו אתמול כבקר עד הרכבת. כנראה, כדי שיחיה בטוח שנפע...

ועריון אנו הוקרים ודורשים לדעת את סבת הרעש!

הנה בא אלי תלמידי הותיק בטענה עצומה וצודקת: כיצד נעלמה הלכה מפורשת מ' עומות שכל רו לא נים ליה חו בהפטרחה של פנחס, בשבוע של הרעש הראשון, כתוב בפרוש. אצל אליהו חנביא: ואחרי תרוח רעש. ואחרי הרעש אש והכוונה בוראי לאש היוצאת כ"וולקן" מעבר לים המלח, כפי התד מונה שראיתי בעיני. אגב, הביא לי תלמידי אבני-משכית קטנות, שנמלו טחיסגד שלהם, וכוביות קטנות ומרוד בעות, מצופות כסף וזהב ומגוונים כצבעי הקשת ושלחתיו לבית הנכאות היפה של בצלאל, "זכר לחורבן" על יד שני התוחמים של התורקים...

ולא עוד אלא שבעלי-הגימטראיות שלי בקו ומצא כי המלה "רעש בר"ת: מלה "מאז, לכם.

והידעתם מדוע בא הרעש השני ודוקא ביום ה' א' ש' ו' ? הרבר פשוט מאד: מפני שזויה שבעה-עשר בתמוז ואחב"י ישבו בבתיהם ובחגוד יותיהם ואכלו בפיהם גמורה ותציר נים שתו תה במשרדיהם ביום צום. מה עשה להם כביכול? רמוז לו ללויתן זה שינענע בקצה זנבו והנה "טריוק!" נודעוה הארץ, ושוב פעם. "טריוק, טריוק!!" פעם שניה, למען יראו האפיורסים וייראו...

ואם ב"ז בתמוז כך, מה יהיה כבר בט' באב או ביום-הכפורים ? חן ברוסטול והמסעדה הערבית הפלישי-תנאית בעירנו צפויים הם ממש לסכנת גדולה אז!

וסוף סוף נודעה סבת הרעש שלא הווקה לאחב"י—לא רק ה"סהיי" ניה, אלא ה"ב"ו"ש"ב"י"ס. ויפה אמר אחד הפקידים העליונים שלנו במשרד העליון: אלמלי קרח הרעש בימי המלחמה היו אומרים כי ה"ג"ר"ט"נ"ים עשו זאת, מחמת שהם בבחינת "הכל יוכל" בהלכות נזיקין...

ואין רע בלי טוב: הבנק שלנו עשה משרד דירות ועבר לבית התנ"ך, קרוב לאלהים וביחוד לר' עזמות. ועוד טרם נבנה הבית הופיעו כבר שלטים של אחב"י וביחוד של רופאי-שנים וכל מרעין בישין. והרופאים לא יעקרו עוד את השן בצבת אלא בפסוק מתהלים ולא ירפאו עוד את מחלת העור אלא בפסוקי-דומרה משיר-השירים או מאיוב...

ושלשה מיני צדקה הם: בשעת הרעש בשכם ובשאר ערי שכנינו בארץ, נהעוררו אחב"י בת"א ושלאו להם לחם, כי מי שיש לו פת בסלו פורס לחמו לרל, לקיים מה שנאמר: כי ירעב שונאך האכילהו לחם. זוהי צדקה פשוטה של רחמנות. למחר שלח הנדיב נתן שטרונים חמשת אלפים פונט. לטובת ננוער-הרעש בלא הברל דת ולאום—וזהו רבותי, פ"ל נ"ט ר"פ"ה אמתיה ונאמר לה יישר ויישר!

וצדקה שלישית יש, שיהודי תל-אביב טאספים כספים בשעת-חירום ומובילים בעצמם את המטבעות, מאה וחמשים ושלושה פונטים טבין ותקילין ומשלשלין אותם ישר ליד בני-רודנו—וזהו גם "ג'יסט" (תנועה) יפה וגם קצת פוליטיקה...

ואולם, כשבירת-שלום, ברית קדש וברית-מלח בורתים ברית ומקב"צים כספים מאחב"י, ואוספים אספור ומיסדים ועדות כדי לבנות את שכם, זהו פשוט—מה יפית! אגב, כשפנו הגויים בארצנו לרוכז פלר ולפורד באמריקה נענה להם מי?—נתן שטרונים היהודי. הושבני, שלו היו היהודים נזוקים חלילה ופונים לעזרה לעשירי אמריקה היה עונה להם ראשונה לא שטרונים אלא—פ"ר ד, ביחוד אחרי כיתבו האחרון, שהוא חוזר בתשובה לפני הבחירות אל כסא הנשיאות באטריקה. כנראה, שלמד זאת מהחוסיינים והנאששיבים לפני בחירות אל חבלדיה בעירנו...

למדים אתם אולי מתוך דבריי שאני הנני בודאי ה"גולן-חיחודי" אכיר-הלב הרחוק מכל רחמנות — חס ושלום! הן בן אני לעם של רחמנים בני רחמנים, ולגבי אומות העולם הרי התנברה בנו מדת הרחמנות ובטול ישר עד כמול ושותנו הפרטיות ובטול ישר חנו הלאומית, וטאמרו של ב"ברוך "בגלוי לבב הלא יוכיה!

אדרכא, מצטער אני בצערם של הגויים יותר מהם בעצמם וכשתתקף אני ביחוד בצערם של הח"לוצים והצעירים שלנו, שהתנדבו לל"כת לשכם ולעזר להם בעבודתם, המור של אמר להם: "סטאנא שוויא!" שבו לכם פה עם החמור רק "שעות את" דות" פלומר: הכמרו ושבו בבית כס"!

ה"גוי" אינו יודע חכמות ואומר לעזאזל, יהודים! לאן אתם נדחקים ? איזלנו צרך בכס, בעבודתכם ובעזרתכם, חוקי, כמובן, מכספכם!"

והלא ספרתי לכם, כמדומני, על דודתי הזקנה שהיתה חכמה ושואלת על כל צרה שלא תבוא: "וכי יש שם יהודים?" וגם אני וכמדומני שגם אתם ככה ואפילו קלוריסקי ככה, ואין זאת אומרת, שאיננו מצטערים בצערם של יהודים שנפגעו ברעש. אדרכא, מיצ'טער אני בצערם של כל אלה במדה שוה בלא הברל דת ולאום, ונכון אני לעזר להם בכל מה שאפשר. וחבל, שלא פנו אנשי "ברית-שלום" אלי בע-ריכת חכרוו הירועי, ישלחו לכל ה"ראיסים" בשכם, רמלה ולכל גייו הארץ, חייתי מעבד בשבילם ברכה על דרך: אנחנו היהודים העבדים לבני דודנו, האסקופה הנדרסת וכו' וכו'. בטוח אני שהיו עושה רשם טוב ויר-

תר חזק מהכרוז שלהם, שהלך כמדומני אל הסל...

אינני דפלומט גדול, כידוע, ואיני בקי בהלכות ה"פוליטיקה הנכוחה", כסרסוריי-נבלום שלנו השוקדים על תקן נתם של בני-דודנו ומקשקשים בקופ"סאות לטובתם. וע"כ רוצה אני לפנות אליהם רק בשאלות קטנות ותמימות אחרות:

כמה כסף נתנו הוואפים. החוי סיינים, הרג'נים ושאר האפנדים הי"שבים למנוחות ולשמחות על הלכנו ובשאר מקומות ה"פוקר" ותענוגי ער' לם-הזה — לטובת אחיהם בשכם ? והלא ענו לממשלה—כך אופרים — שתקח מהרווחים הגדולים שהרויחה מהמסים אשר גבתה בארצנו כדי לקור כט את הריסות שכם ורמלה, והרי גם זה, כמדומני, מכספם של ישראל, כי ישראל נתבע לעגל ונתון, נתבע למסים ונתון בעל כרחו ושלא לטובתו!

והשנות: לו, למשל היה להיפך. ותל-אביב היתה ניווקה חלילה, האם היה בלומנפלד או דיזנגוף מקבל לא רק כסף אלא אפילו תלגרם של נחומים או בקור בעירייה שלנו? והן זוכרים אתם בודאי, כשנפל הבנק בתל-אביב על, "רייכוכבא", יצא העתון שלהם בשכחה ובעהלה והודה ל"אלל"אה"ש, טאל-אביב" כבר החלה לנפל, וזה כזכירני את המעשה באותו היהודי, שאמר כי אינו צם את צום גדליה ספ"ני שני טעמים: ראשית, אינו צם ביו"כ העיקר—לו הרנו אותו והשנית—וזהו גדליה צם אחריו...

ועוד זאת: מי לידנו כף יתקע כי חיד הזאת, שחתמה על קבלת ה"פ

ספ היהודי לטובת בני-דודנו לא תחד הם גם כחר על תלגרם נגדנו לחבר הלאומים ? ובמה אנו בטוחים כי אם יבוא כסף יהודי לבנין שכם, אם יתנו עבודה למחוסרי עבודה שלנו ? הן אפילו בחנם אינם רוצים בהם ! והרי השומרונים פנו ודרשו אף הם מכסף העזרה, וענו להם כי עליהם לעבוד כשכירי יום ויקבלו את שכרם. — והרי אנו כה נים — טענו השומרונים—ואסור לנו בעבודה זו, וכי הושבים אנשי הכרית שלנו כי אין מקום יותר חשוב עכשין לתחב את מעט המזומנים שלנו והלא עניי עירך קודמים!

הפצתי לשאל עוד שאלות אחרות כדי ללמד ולדעת א"ך "עושים פוליטיקה" אצלנו ומחניפים במדה חגונה ומדברים חלקות שהנפש היפה סולדת בהן, ומשפילים את עצמנו כאן בכי תנו הלאומי עד כדי זחילה ולקיקה וכל אלה — מפני ספקי-פיקא של פוליטיקה.

הפצתי לאמר כי כשאני לעצמי הנני "אפיקורס" גדול ומסופק הרבה בדבר הזה. התראי: לשלח תלגרמים כמו האפנדים שלהם, או להבטיח להם מזומנים במשך כל השנה—את זה אני מבין, אבל לתת "מצלצלים" לבנינם — כלומר : מזומנים! — שרי לי מדיא ! את זה לא צוה אפילו קודש-אברוך הוא בעצמו !

הפצתי לשאל ולהקשות עוד קוש"יות כאלו, אבל חושש אני קצת לכר'תי ופלתי ושאר מיני הדייט, שנודע וע מוחם עוד לפני הרעש, וביחוד רוצה אני למסור לקם כוח מכתב יפה

שקבלתי מתלמידי מענינא-די-ומא וזו לשונו ממש :

בה"ה, ירושלים, י"ט תמוז תרפ"ז. למורי ורבי ר' עזמות שליט"א ! בעברי ביום ב', שבוע זה, בשכונת הבוכרים, ראיתי יהודי בגדאי אחד מוכר ירקות ועל ידו ישב על הארץ יהודי פרסי אחד המתעטף באיצטלא של תורה וראשו הבוש מצנפת עבה ושחורה כת"ח שלהם, אבל באמת גם קולמוס אינו יודע להחזיק בידו. ישב והקריא לפני מוכרי-הירקות, שנים סך רא ואחד תרגום : להוי ידוע לכם, שכאן בירושלם היתה רעידת-ארמה חזקה וכו' וזהו סימנא-מילתא לגאולה, כי גם משיח בן יוסף בא! נגשתי אליו ואכרתי לו : הכרת פניך ענתה כדי שהגך ת"ח גדול ובטח שמן השמים הודיעו לך בחלום או כהן קיץ שמישיח בן יוסף בא, עפ"י איזה סימנים ידעת זאת ? הרעים הפרסי בקולו ואמר : הא ! האם אינך יהודי ? אינך מאמין ? צא וראה בכל חוצות ירושלים, שהדביקו גם טודעות באר' תיות גדולו : "ב"ק"ר"ב"ט"י"ח בן יוסף רצתי אל הרחוב ומצאתי מור דעה כזו, ואך להינם הסברתי לו כי זו היא מועדה להצגת החזיון בתיאטרון "ציון" בשם : משיח בן יוסף והוא על עטרו יעמר ואת דעתו לא שנה כי הפצו לבשר את הגור לה בבבל ובפרס, שמישיח בן יוסף בא, ונתקיימו דברי רבותינו ז"ל, כי מיום שנחרב ביהמ"ק נתנה הנבואה לפר' סיים...

תלמידך מחצרמות יחיה

וכדי לסייב בני טוב אמסר לכם מיני-הזיבויב גמטריא טריה וחדשה שקבלתי כוח הרגע מאת תלמידי הח"דש מהכפר העברי:

ר' עזמות

ומכיון שאנו מדברים בביאת-הג'ר אל נימא מילתא גם ב"תחית-המתים". ניספרים כי ביום הרעש הגדול עמד יהודי קברן בבית-הקברות שעל הר' חזיתים ועסק בעבודת הקבורה והנה פתאום נודעוה חקבר והאבנים נתמר טטו. חשב הקברן כי נודעוה המת שלו ונקבר אולי חיים, והנה נודעוה גם יתר המתים, האבנים נתמוטטו ותקבר רות החלו להפתח סביבו מהרעש.

— "תחית-המתים !!" — חלף רע' וזו במחו של הקברן היהודי — ורעש הארמה הגיע לאזניו כשופרו של משיח...

עוב את מעדרו ואת מתו ונצל את שתי רגליו לברה, ובשורת "תחית המתים" בפיו, ואולם מיד נתעוררה שאלה מרה בלבבו :

— עכשיו כשיקומו המתים פרנסתו מה שהא עליה ? עלי למצא לי עכשיו פרנסה חדשה...

עזמות

וכדי לסייב בני טוב אמסר לכם מיני-הזיבויב גמטריא טריה וחדשה שקבלתי כוח הרגע מאת תלמידי הח"דש מהכפר העברי:

ר' עזמות